

DE PINKSTERPREDIKING

Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 45:1,8

Lezen: Handelingen 2:29 - 47

Zingen: Psalm 72:2,3

Psalm 87: 4,5

Psalm 85:4

Gemeente,

Onze tekst voor de prediking op deze Pinksterdag vindt u in Handelingen 2 : 37, 38 en 39:

En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?" En Petrus zeide tot hen: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal".

In deze woorden beluisteren we: De Pinksterprediking.

Deze prediking wekt

- 1 Verslagenheid
2. Bkering
3. Hoop

1. Deze Pinksterprediking wekt verslagenheid.

Gemeente,

Het Pinksterfeest is het laatste van de drie grote feesten in de Christelijke kerk. Het is het grote feest van de uitstorting van de Heilige Geest op alle vlees. Het Koninkrijk van Jezus Christus zal nu groeien en bloeien tot aan de einden der aarde. De verhoogde Zaligmaker zal Zijn loon ontvangen, namelijk de heidenen tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezitting.

Het werk der zaligheid is volbracht. Het offer door de Middelaar Gods en der mensen is gebracht. De schuld Zijns volks is uit Gods boek gedaan. Nu kan de vrede op aarde komen. De straf der zonde is weggedragen. Gods heerlijk recht is hersteld. En tot bewijs daarvan heeft God Zijn Heilige Geest uitgestort. Die Geest, Die na de vreselijke zondeval Zich van deze vervloekte aarde had teruggetrokken, is weer gekomen. De aarde is weer een plaats geworden, waar gezongen zal worden van de wegen des Heeren. En nu zal Gods stem zelfs de heidenen nodigen tot de bruiloft des Lams. De aarde zal vol worden van kennis des Heeren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. Sterker nog dan op de andere Christelijke feestdagen voelen wij ons onmachtig om dit wonder te verstaan, gemeente. Het valt alles zo buiten ons gewone voorstellingsvermogen. Nu geen donkere nacht met een stal en een kribbe. Geen geopende hemel, waaruit engelen de mensen toezingen. Nu geen vreselijk rechtsgeding voor Kajafas en Pontius Pilatus, dat ons doet huiveren met diep ontzag en ontroering der ziel, voor de

majesteit van de Man van smarten, Die als een stemmeloos Lam naar de slachtbank geleid wordt. Nu zelfs geen opgestane Meester, Die verstrooide discipelen bijeen vergadert, zoals een Herder, Die Zijn kudde verzamelt, die verstrooid was toen de Rerder geslagen werd.

Alles is hier werkelijkheid. En toch zo geestelijk. Een geluid als van een geweldig gedreven wind, en toch vielen er geen bomen en werden er geen daken van de huizen afgerukt. Vurige tongen die licht gaven op de hoofden van mensen en toch geen brand veroorzaakten, die vlees en bloed verteerden. Een groepje mensen, die in de heilige stad begonnen te spreken van Jezus, de Nazarener, Die kort tevoren door de schare was uitgeworpen, omdat ze Hem hielden voor een valse profeet, die opstand verwekte onder het volk.

Wat moeten wij ons nu eigenlijk voorstellen van het hele Pinkstergebeuren? Hoe moeten wij het aan onze kinderen overdragen? Het boeit meestal niet zo, zoals bijvoorbeeld de Kerst- en de Paasgeschiedenis. En tóch komt de Heere Zelf ons tegemoet!

Er zijn met de uitstorting van de Heilige Geest indrukwekkende tekenen waargenomen. Het is wel zo, dat het voor de spotters allemaal niets betekende. Maar deze mensen zijn ook door de wonderen en tekenen, die Jezus Zelf gedaan heeft, toen Hij onder hen wandelde, niet tot bekering gekomen. Nee, voor het ongeloof zal zelfs iemand, die uit de doden opstond, geen reden zijn om te geloven. Bij de grote heilsfeiten, gemeente, zijn ook grote tekenen, die door het geloof gezien mogen worden. Bij de geboorte van Christus: een kribbe en doeken, maar ook zingende engelen. Bij Zijn sterven: een gescheurd voorhangsel, gespleten rotsen en geopende graven. Bij Zijn opstanding: dreunende aardschokken. En bij Zijn Hemelvaart: de elf herauten van de Koning, die het heil over de aarde zouden gaan rondbazuinen. Zo ook hier op het Pinksterfeest: het geluid, gelijk als van een geweldig gedreven wind. Nee, Israël zal niet onkundig blijven van de komst van de Heilige Geest. Ook van dit feit zal het ontrouwe Israël kennis nemen. Zullen ze zich nu eindelijk bekeren?

O, wat een arbeid legt God ten koste aan mensen, die Hem keer op keer zo trouweloos verstoten! Toch zijn het niet de geweldige tekenen, die mensenharten voor God in het stof doen buigen, gemeente. Wat is er bij ons allen vaak een verborgen vraag naar tekenen. Het bijzondere, het bovennatuurlijke trekt soms veel mensen. Maar, helaas, alles verdwijnt weer, als de tekenen ophouden. Wat al machtige opwekkingsbewegingen heeft onze eeuw gekend en wat is er van al dat wonderlijke overgebleven? Sprekers in tongentaal, gebedsgenezers, wonderdokters, die ook deze eeuw heeft opgeleverd, hebben niets blijvends voortgebracht. Het komt en het gaat en niemand bemerkt het meer dat ze geweest zijn. En wat is daar veelal de oorzaak van? Al deze menselijke akties leiden niet tot het geloof in Jezus Christus als de Zaligmaker van hun zonden. En als Christus onze Zaligmaker niet is, dan blijft er niets anders meer over dan het feit, dat Hij onze Rechter is, Die ons voor eeuwig zal verschrikken als de Man met ogen als vuurvlammen.

Voor velen zijn ook deze tekenen alleen maar om er mee te spotten. Ze haalden de schouders op en riepen spottende: "Ze zijn vol zoete wijn!" Zelfs Petrus heeft het gehoord en zal straks de onredelijkheid van deze spot aanwijzen, door erop te wijzen dat het nog vroeg op de dag is en men op deze tijd zoiets zeker niet moet verwachten. Maar voor een mens, die de waarheid van Gods doen niet wil geloven, is er altijd wel iets om de zaak van Gods Koninkrijk bespottelijk te maken. Zelfs een stervende moordenaar kan nog spotten met de Zoon van God. In de poort van de dood braakte hij zijn ongeloof uit op de Zaligmaker der wereld.

Toch zal dit Pinksterwonder niet tevergeefs zijn, gemeente. Christus heeft nog andere schapen en die moeten ook worden toegebracht. Alles is nu klaar voor de grote eindstrijd. De aarde zal vol worden van kennis des Heeren. Dat zullen de spotters niet kunnen verhinderen. Overal waar dit Evangelie gepredikt zal worden, zal de Heilige Geest present zijn. Vanaf deze dag zullen er geen Geesteloze tijden meer zijn. De belofte van Christus Zelf staat er borg voor. "Die Geest zal bij u blijven tot in der eeuwigheid". Spotters zullen er blijven, zolang het Evangelie verkondigd wordt, maar laat dat ons niet ontmoedigen. Het Woord des Heeren zal nooit ledig tot Hem wederkeren. Het zal vruchten dragen; dat heeft de Heere Zelf beloofd.

Er waren toen ook mensen, die zich ontzetten en twijfelmoedig werden. Ze wisten het niet meer. Een geweldige twijfel greep hen aan. Zou het toch waar zijn? Is die Jezus, Die wij gekruisigd hebben, dan werkelijk de Zoon van God? Hun ogen worden geopend. De dodelijke rust is geweken. Alle zelfgenoegzaamheid is weggestornd door de wind des Geestes. Het vuur brandt in hun harten. De storm waait alle droggronden weg. Een diepe smart vervult hun hele hart. De punt van de speer doordringt hun hart. Het ijs smelt en daar vloeien hun harten als een waterstroom. De Messias is gekomen en zij hebben Hem verworpen. Hij, naar Wie de vaderen eeuwen hebben uitgezien, hebben zij met eigen handen gedood. De hoogste openbaring van Goddelijke liefde hebben ze met de grootst mogelijke haat bejegend en aan het kruis geslagen. En dat alles, terwijl ze het hadden kunnen weten. Hoeveel tekenen heeft Hij in hun tegenwoordigheid niet gedaan? Met welk een nederbuigende liefde heeft Hij hun niet gesmeekt zich door Hem te laten zaligen? Welke krachten heeft Hij niet geopenbaard in het genezen van hun zieken, ja zelfs in het opwekken van hun doden? Met hoeveel lankmoedigheid heeft Hij niet onder hen gewandeld? Met hoeveel tekenen heeft Hij niet het bewijs van echtheid hen voor ogen gesteld?

Gemeente, Petrus roept het de mensen als het ware toe: U hebt Hem maar laten praten; u hebt Zijn woorden achter uw rug geworpen; u hebt Hem gehaat en tenslotte uitgeworpen. Nu zal het Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan ulieden. Daar staat u nu, overstelpt met schuld tegenover God en zijn Christus.

O, wat een diepe smart komt er in het hart van velen. Juist dit maakt de wond zo pijnlijk. Het maakt de smart zo diep en zo innig. En Petrus gaat nog even verder: U weet allemaal hoe Hij onder u wandelde. Hij zocht uw behoudenis. En wat was uw antwoord? Het was: "Wijkt van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust!" Ja, erger nog, toen Hij aan bleef houden met tot u te spreken hebt gij Hem de mond gesnoerd. U stond erbij en hebt mee geroepen: "Kruist Hem, kruist Hem'." Toen u Hem aanzag had Hij geen gedaante, noch heerlijkheid. En er was niets aan Hem dat u begeerde. Hij kwam tot u, Zijn volk, maar u nam Hem niet aan. Hij smeekte u met Zijn stem, maar er was geen plaats voor Hem.

Gemeente, kent u ook die stem van God in Uw hart? Die pijn, omdat U Hem beledigd hebt? Hij heeft u nooit enig kwaad gedaan en toch hebt u Hem niet lief. Hij wandelt u na op uw zondige weg en roept u terug, maar u weigert om te keren. Hij zegende u en u merkte het niet op. Hij kwam u tegen met bittere tegenspoed en u keerde zich niet tot de hand Die u sloeg. Als een hollend paard rende u het verderf tegemoet. Totdat Hij vóór u stond als de Levende. Hij vroeg u: "Wat heb Ik u misdaan en waarmee heb Ik u vermoeid, betuigt tegen Mij". "Bekeert u, gij afkerige kinderen", spreekt de Heere, "want Ik heb u getrouwd". Ja, daar staat u, overstelpt met schuld tegenover God en Zijn gezalfde Zoon. O, nooit is de zonde smartelijker dan in het gezicht van die God, Die Zijn

Zoon gaf tot een offer voor de zonde. De wet kan vloeken en benauwen, kan ons met helse angsten bezetten. De wet breekt al onze zogenaamde gerechtigheden stuk en veroordeelt ons tot de eeuwige dood, want: "Vervloekt is een ieder, die niet blijft in al wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen".

Maar, gemeente, dit Offer doet het hart smelten als was. Deze verslagenheid dringt door merg en been. Aan dit berouw zijn geen grenzen. Dit is de rouwklacht van het hart, dat door geen mens te genezen is. Hier moet God helpen. In deze smart kan alleen de balsem van Gods genezende liefde verlossing brengen. Deze wonde is zo diep, dat hij alleen maar met het bloed van Christus te helen is." Als zij dit hoorden". Eigenlijk staat er alleen maar'. "En als zij hoorden". Ja, nu hoorden zij. De Heilige Geest vernieuwde hun hart en opende hun gesloten oren. Nu pas hoorden ze. De pijlen treffen diep. De prediking is als een verwoestende storm, die niets ontziet. En toch vluchtten ze niet bij Petrus en de andere apostelen vandaan. Dat is het wonderlijke! Vroeger stopten ze hun oren toe. Toen spraken ze het Woord met kracht tegen. Maar nu vallen ze de Heere te voet. Ja, dat is nu juist het verschil met vroeger. Het waren dezelfde preken, die Jezus vroeger ook tot hen gesproken had. Toen keerden ze zich van Hem af. Nu vallen ze aan Zijn voeten! Zij hebben de Waarheid liefgekreken. "Ook al doodde Hij mij, zou ik niet hopen?" Nu zijn ze krachteloos en schuldig. En toch keren ze Petrus de rug niet toe. Dat is altijd weer het wonder in het werk van de Heilige Geest. Enerzijds geven ze God gelijk, als Hij nooit meer naar hen zou omzien. En anderzijds smeken ze: "Heere, verlaat mij niet", Daar wordt de vraag geboren: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?"

Let erop gemeente, dat is niet de vraag van de Farizeër, die door doen rechtvaardig wil zijn voor God. Nee, daar is in zulk een hart geen sprake meer van. De zonde tegen zulk een God bedreven, kan nooit meer goed gemaakt worden door het doen van enig mens. Wie zijn hand heeft opgeheven om Christus te kruisigen moet door een Ander verlost worden. Dit roepen is ook anders van aard dan het schreeuwen van Kaïn of Ezau. Die schreeuwden met Judas in de ruimte: "Mijn zonden zijn te groot dan dat God ze vergeven kan". Zij schreeuwden hun nood uit voor de mensen, of in het ledige, tot een lege hemel of een vervloekte aarde. Maar degenen, die door de Heilige Geest getroffen worden, buigen zich aan Gods voeten neer. En hier vallen ze voor de dienstknechten van Jezus Christus en vragen om raad. "Is er nog een weg, om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?" Dit is het onverklaarbare en toch zo waarachtige. De zulken komen met Benhadads knechten, met de koorden der veroordeling om de hals. Maar toch komen ze tot Israëls koning. Waarom toch? Waarom vluchten ze niet in een ander land, ver weg van de koning, die ze zo beledigd hadden? Wel, zondaar, die zo tot God komt, voor u is het antwoord niet zo moeilijk. Zij hebben gehoord, dat Israëls koningen goedertieren koningen zijn! Het is die onbegrijpelijke, onverklaarbare liefdeband, door God Zelf gelegd. Het is de liefde van God, Die ze trekt. De oorsprong is de liefde van de Vader Zelf. Het is de band, die de verloren zoon deed terugkeren naar zijn vader. Hij heeft zijn kind toch niet weggestuurd? Nee, door alles heen bleef de liefde tot zijn verloren zoon zijn hart vervullen.

O, niemand zal het ooit kunnen uitzeggen wat die ontdekking betekent! Gods Woord verworpen; Gods Zoon gekruisigd; al Gods goed er in de wereld doorgebracht; nooit meer iets te kunnen goed maken; rechteloos en schuldig .... en dan toch wederkeren tot God. Ja, dat is het wonder der bekering. Dat is die onverklaarbare liefde van God, die oorzaak is geworden van de eeuwige zaligheid.

2. De Pinksterprediking wekt bekering,

"Wat zullen wij doen, mannen broeders?" U vraagt misschien: Is er dan voor zulke mensen nog wel iets aan te doen? Nee, gemeente, niet als u dit doen opvat in de zin van: goedmaken, beter maken. Die weg is voor elke zondaar voor eeuwig toegesloten. Die poort is nooit meer te openen. Zeeën van tranen, handenwringend berouw, bergen van goede werken kunnen de vloek niet wegnemen en nooit enige verademing schenken in het schuldige zondaarshart. Toch is er een weg terug, om voor eeuwig van de straf te worden ontheven. Dat is dezelfde weg, waarlangs onze eerste ouders, Adam en Eva, tot God zijn teruggekeerd. God Zelf heeft ze opgezocht, toen ze al bevende van Hem vloden. Hij heeft deze twee schuldige, verloren mensen getroost. Hij beloofde hen Zijn Zoon te zullen geven. Levensleed en levenssmart brengen op zichzelf niet tot verootmoediging aan de voeten des Heeren. Maar als de zonde gezien wordt als het bedrijven van het grootste kwaad tegenover het hoogste Goed, dan is er berouw, schaamte, verootmoediging. Dan tasten wij niet meer in het duister om verbergings te vinden tegen de verdiende straf. Dan hebben wij het juiste adres in onze ziel ingedrukt: "Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad was in Uw ogen". Wanneer Saulus geheel machteloos en blind op de weg naar Damascus neerknielt, roept hij uit: "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" Dan roept de stokbewaarder tot Petrus en Silas: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Dit vragen is eigenlijk een gebed: "Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?"

Hier werkt de Geest van Pinksteren de waarachtige bekering, gemeente. En het klinkt uit de mond van Petrus: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden". Bekeert u van uw boze gedachten omtrent God. Hij heeft zo onbegrijpelijk veel gegeven. Ten laatste van alle heeft Hij Zijn Zoon gezonden, Zijn enige Zoon, Die Hij liefhad. Abraham heeft zijn zoon gegeven met de gedachte, dat God machtig was om hem deze zoon uit de dood weder te geven. Maar God heeft Zijn Zoon gegeven, wetende dat niemand Hem sparen zou. De mensen niet, maar ook God Zelf niet! Hoor Hem kermen aan het kruis: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"

Bekeren, gemeente, dat is omkeren in uw denken en in uw werken. Laat los die gedachten, dat Jezus van Nazareth een verleider was, een mislukkeling, Die een Koning wilde zijn, zonder dat Hij de macht daartoe had. Hij is werkelijk een Koning, maar dan ten eerste om de draak der hel de kop te vermorzelen, om de sterkgewapende zijn vangst te ontroven, om het rijk van satan in te nemen, zodat die voor eeuwig gebonden zal worden en geworpen in de poel, die brandt van vuur en sulfer. En ten tweede om Zijn volk te verlossen uit de macht der zonde. Zijn verloren volk, dat Hem als bruid was beloofd, toen Hij Zich Borg stelde voor het aangezicht van Zijn Vader. Deze Jezus is werkelijk de Zoon van God, van Wie Jesaja reeds profeteerde: "Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheden en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht. Hij is als een Lam ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open".

Zie, gemeente, daar opent zich het heilgeheim voor Zijn vrienden en toont Hij Zijn Vreeverbond. O, zalige ruil, wie zal het ooit kunnen uitzingen? Hij verloren, opdat ik zou worden behouden! Hij van God verlaten, opdat ik nimmermeer van God zou

verlaten worden! Daar sterft in beginsel de oude mens en staat de nieuwe mens op in liefde en gehoorzaamheid aan God de Vader. Daar drinkt de afgemartelde ziel uit de reine stroom van Gods eeuwig welbehagen. Daar wordt de opgeploegde aarde dronken gemaakt door de regen, die vers op het aardrijk nedervalt. Daar wordt de hel gesloten en de hemel geopend. Daar gaan de kerkerdeuren open en treedt de schreiende ziel uit het nachtelijk duister het Licht tegemoet. Daar ontbrandt een liefde tot God, die door vele wateren niet is te blussen. Al gaf iemand al het goed van zijn huis, men zou hem ten enenmale verachten. Nu is er ere voor God, nu is er ook vrede op aarde! Gods toorn is gestild in het bloed van Zijn eigen Zoon. En grimmigheid is bij Hem niet, gemeente! Zo is het geen opgave meer, om zich tot God te bekeren. Net zomin als ze vroeger het goede konden en wilden doen, kunnen ze nu vast blijven kleven aan de zonde. Alle zonde begeren ze af te werpen en nooit meer iets tegen de wil van God te doen. Bekereren is geen moeizaam werk meer, zoiets als: Dit moet ik allemaal doen en dat moet ik allemaal laten voortaan. Nee, het is de natuurlijke eigenschap van het nieuwe leven geworden. "Heere, hoe lief heb ik Uw wet, zij is mijn betrachtting de ganse dag" Bekereren is niet alleen afkeren van de zonde, gemeente, maar ook een hartelijk toekeren tot God en Zijn liefdedienst. Het worden geen grensbewoners, die altijd bezig zijn met vragen van: Mag dit en mag dat niet. Nee, er ontstaat een andere gezindheid door de werking van de Heilige Geest. Er is een zoeken van God en van Zijn volk. Twist en wrok verdwijnt. Er komt een liefdeband onder elkaar. Voor scheuring en twist is geen plaats meer. Hoe kan het ook anders? Ze voelen zich zo onuitsprekelijk bevoorrecht door de Heere Zelf! Ze waren in hun eigen ogen de grootste der zondaren, maar nu is hun barmhartigheid geschied. Zouden ze dan die broeder, die hun een paar penningen schuldig is bij de keel grijpen, als de Heere Zelf hun hemelhoge schuld heeft weggewassen?

Zij prezen God. Ja, gemeente, dat is ook zo'n echt kenmerk van Gods genade. Ze prezen GóD. Ze waren niet bij elkaar om elkaar te vertellen wat voor wonderlijke mensen ze zélf wel waren. Ze stelden zichzelf niet vooraan, door te roemen in hetgeen ze zelf ook maar uit genade hadden ontvangen. Ze prezen God. Als hun bijeenkomst was afgelopen, was niet aan de orde de bekeerde mens, met al zijn vallen en opstaan, maar de Naam van hun Zaligmaker vloaide van hun lippen! En het Woord van God was hun levensbron. Elke bladzijde stond met Zijn Naam beschreven. Elke preek die ze horen moet van die Naam vervuld zijn. Ze willen van nu aan, met Paulus, niets meer weten, dan Jezus Christus en Die gekruist. En, gemeente, wie zou dan nog iets goeds van zichzelf durven zeggen? Is Hij niet om onze ongerechtigheden verbrijzeld? Zie Zijn striemen en hoor Hem klagen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Bedenk dan, o gezaligde zondaar'. "Hij van God verlaten, opdat ik nimmermeer van God zou verlaten worden". Breekt dit niet alle hoogmoed stuk, gemeente? Moet deze strafdragende Borg ons niet samenbinden, zoals drenkelingen, die ten dode opgeschreven, rondreven naar de eeuwige ondergang, maar die door Hem werden ontdekt en naar veilige haven geleid? Kom dan, o zondaar, hier is het bloed der verzoening, dat spreekt van vergeving en reiniging. "Een iegelijk van u", dat wil zeggen: één voor één. Elk verloren schaap draagt Hij naar de stal. In de weg der ware bekering is het: "een iegelijk". Elk wedergeboren zondaar krijgt een nieuwe naam, die niemand kent dan die hem ontvangt. Hetgeen God tot mij spreekt, spreekt Hij tot mij alleen. Niemand kent mijn ik, zoals ik het zelf ken. Maar niemand kent ook Gods stem, zoals ik Hem ken. Hij handelt met elke zondaar, als een bruidegom met zijn bruid. Dat is die innige, hartelijke gemeenschap, die de wereld

niet kent, omdat ze Hem niet kent. "Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm, want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des Heeren". Dat is die onuitsprekelijke en zoete omgang met God. Onlosmakelijk gaat daarmee gepaard de liefde tot allen, die uit Hem geboren zijn! In die weg wordt ook het sacrament van de Heilige Doop een zichtbaar teken van eenheid en een zegel van ons deelgenootschap aan de Heere Jezus Christus. Zo wordt ook de gemeenschap der heiligen zichtbaar in de wereld. Zo mogen alle gelovigen het teken en zegel dragen als een onderpand van de zalige verlossing door Zijn dierbaar bloed. Niet dat de Heilige Doop de vergeving der zonde zelf is, maar ze is het onderpand van een onzichtbare zaak. Zo waar als het water de vuilheid van het lichaam wegwast, zo waar wast Zijn bloed al mijn zonden weg. Een iegelijk die uitriep: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?" werd gedoopt. De kleinen met de groten, de zwakken met de sterken. Hij draagt de lammerkens in Zijn armen, en de zogenden leidt Hij zachtkens. Er zijn zuigelingen, kinderen, jongelingen, mannen en vaders in Christus, ze leven allen uit Hem. Buiten Hem is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Alle ware ontdekking van zonde is door Zijn profetische bediening. Alle ware liefde tot God is door Zijn priesterlijke offerande en voorbede. Alle ware levensvernieuwing is door Zijn stem, die doden opwekt uit de slaap des doods en hen beschermt en bewaart, totdat Hij ze aan de Vader zal voorstellen als een reine maagd, zonder vlek of rimpel. De vraag kan gesteld worden, waarom Petrus alleen maar spreekt van gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, terwijl de Heere Jezus Zelf de opdracht gegeven had om te dopen in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes? Wel, gemeente, wij moeten bedenken, dat Petrus hier niet uitvoerig spreekt van de leer van de Heilige Doop, maar dat hij deze mensen, die bekend waren met God de Vader en kennis hadden van de Heilige Geest, nu in het bijzonder wil leren, dat die Jezus, Die door hen gedood was, de ware Zoon van God is. Daar ging het om op de Pinksterdag.

Is deze wonderlijke openbaring vanuit de hemel, in tekenen van wind en vuur en met sprekende stemmen, die door ieder in hun eigen taal te verstaan waren, is deze openbaring niet een gevolg van de dood en de opstanding van Jezus Christus? Juist de Zoon van God hadden zij verworpen en Hij is nu door God geopenbaard als uit de doden opgewekt en is de Uitvoerder van het gehele Godsplan. Hij mocht zeggen: "Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde". Juist Deze hadden ze verworpen en nu kwamen zij tot het geloof in Jezus Christus als de Zaligmaker van zondaren. Aan Hem hebben ze zich vergrepen, hun bloedschuld was op hun hoofd. Dit was de reden van hun diepe verslagenheid geworden. Nu zouden ze in datzelfde bloed worden afgewassen van al hun zonden. "Het oordeel keert vol majesteit, haast weder tot gerechtigheid". Dat bloed komt nu over hen en over hun kinderen, gemeente, maar dan op een gans andere wijze dan ze uitgeroepen hebben enkele weken terug, toen de Zaligmaker stond voor Pontius Pilatus en door Zijn volk verworpen werd. Zeker, ook hun hartelijke schuldbelijdenis was het werk van de Heilige Geest, maar de bedoeling van het woord is, dat ze nu de Heilige Geest als gave zullen ontvangen, zoals alleen maar onder de nieuwe bedeling plaats vond. Niet meer de Heilige Geest, Die van boven sprak, Die Zijn woorden deed neerdruppelen als een regen. Maar nu de Geest inwonend in hun harten. Nu werden ze zelf tempelen van de Heilige Geest. Nu hadden ze niet meer nodig van buiten af geleerd te worden, maar nu zou de Geest Zelf hen leren. Nu niet meer de priesters alleen, of de hogepriester, die slechts eenmaal per jaar in de nabijheid des Heeren mocht komen, maar nu worden ze allen priesters des Heeren, en mogen ze met

vrijmoedigheid toegaan tot de troon Zijner genade, tot in het binnenste heiligdom. Nu worden ze wedergeboren tot een levende hoop! En daarover willen we nadenken in onze derde gedachte, gemeente, maar eerst willen we zingen uit Psalm 87: 4 en 5.

3. De Pinksterprediking wekt hoop

"Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal". U hebt wel Mijn Verbond verbroken en Mijn Zoon gedood en al Mijn inzetten verworpen, maar Ik heb toch gedachten des vredes over u en niet des kwaads. Gemeente, hier staat de meerdere Jozef voor Zijn broeders en spreekt: "Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen Mij gedacht, maar God heeft het ten goede gedacht!" Ziet u, God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn Verbond gedenken! Hij zal Jeruzalem nog verkiesen! Uw ontrouw kan Gods trouw niet teniet doen. Dit woord komt tot mensen, die midden in de dood liggen, tot Messias-moorders, tot verwerpers van Gods Zoon. Sommigen hebben met eigen handen Hem in Zijn aangezicht geslagen, Anderen hebben Hem bespuwd en bespot. En verder zijn allen gevluht; ze hebben Hem alleen gelaten, toen Hij de prijs moest opwegen in de handen van Zijn Vader. Niemand heeft Hem geholpen te volharden in Zijn strijd. Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volken was met Hem, toen Hij wedergaf hetgeen Hij niet geroofd had. Hij heeft alle eisen van het Verbond op Zich genomen en de straf op de overtreding alléén gedragen.

O, gemeente, valt Jezus toch te voet! Hij is te Zijner tijd voor goddelozen gestorven. En wij allen zijn ontrouw aan Hem geworden. Wij hebben Hem smarten aangedaan met onze zonden en we hebben Hem vermoed met onze overtredingen. Doch Hij heeft Zijn aangezicht gesteld als een keisteen. Hij was niet wederspanning. Het verbondsvolk heeft Hem smadelijk verworpen. Ze hebben geschreeuwd: "Wij hebben geen Koning dan de keizer!" En zie nu hier wat genade vermag! Daar liggen ze aan Zijn voeten en smeken om redding. Zou het niet duizendmaal billijk zijn als Hij sprak: "Dezen, die niet gewild hebben dat Ik Koning over hen zij, breng ze hier en sla ze voor Mijn voeten dood". Nee, geen woord van verwijten meer, geen woord van veroordeling meer. Wie zich zo schuldig verklaart voor God, zal door Hem niet schuldig verklaard worden. Maar bedenk wel, zondaar, dit geschiedt slechts in de genadetijd. En die genadetijd is nú! Als de Zoon des mensen eenmaal komen zal en alle oog Hem zal zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben, dan zal er géén genade meer zijn. Nu worden genodigd zelfs degenen, die Hem doorstoken hebben, die van hun kant elke band met Hem hebben verbroken, blinde verwerpers van de allergrootste genade Gods! Kan er groter genade verkondigd worden, gemeente? Is het ergens in de wereld gehoord dat mensen genodigd worden tot een bruiloft, waarvan ze de bruidegom hebben beledigd en verworpen? Ook uw kinderen! "Breng ze tot Mij", zegt de Heere, "Ik zal ze niet uitwerpen. Mijn bloed kome ook over uw kinderen". Zullen we dan onze kinderen niet opvoeden in de leer die naar de Godzaligheid is? Waarmee zal een Godvrezende vader en moeder meer verblijd zijn, dan met kinderen, die vragen naar de Heere en Zijne sterkte? En laat ook uw kinderen beseffen, dat ze, in onderscheiding van duizenden anderen, leven onder de bediening van Gods Verbond. Ze worden met name genoemd in onze tekst. De Heere vergeet de kinderen niet. Horen jullie dat goed, kinderen, De Heere vergeet jullie niet! Vergeten jullie dan ook de Heere niet? Zoekt de Heere, terwijl Hij te vinden is en roept Hem aan terwijl Hij nabij is. De profeet Joël heeft al geprofeteerd: "In het laatste der

dagen, zegt God, zal Ik uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien". Horen jullie dat, jonge mensen? Weten jullie wat dat betekent? Dat betekent in Nieuwtestamentische taal: De zonen en dochteren zullen bekend zijn met de wil des Heeren. Zij zullen van Hem spreken en Hij zal hun God zijn. God zal Zich ook aan jonge harten openbaren. Zij zullen de Heere kennen en kiezen als hun God en tot Zijn eer leven. O, jongens en meisjes, hoe gelukkig is het als wij in onze jonge jaren aan onze Schepper denken. Als we verlangen om tot Zijn eer te leven. De vreze des Heeren doet afwijken van het kwaad. Vooral als wij nog jong zijn is het de beste tijd om de Heere te zoeken, hoor. Ons hart is nog niet zo vol zorgen en zonden als op latere leeftijd. Daarbij komt, dat de dienst des Heeren rijk maakt. Rijk aan liefde, rijk aan levensgeluk, rijk voor het heden en rijk voor de toekomst. Want die de Heere vrezen hebben geen gebrek aan enig goed. "Zovelen als er de Heere, onze God, toeroepen zal". Hier is een uitbreiding, die nu is gekomen. De volheid der heidenen mag ingaan. Het Evangelie zal de aarde bedekken, gelijk de wateren de bodem der zee. De oogst der aarde zal Hem toegevoegd worden. Dit was het loon dat de Heiland was toegezegd als Hij Zijn offer zou gebracht hebben. Nu zullen ze komen van oosten en westen, en met het oude bondsvolk aanzitten aan de bruiloft des Lams.

Het Pinksterbevel komt elke dag tot ons, om mee te werken aan de volmaking van het werk van de Heilige Geest. Wie zelf de Heere heeft lief gekregen, kan niet anders dan ook anderen nodigen met de woorden van Psalm 122: "Kom, ga met ons en doe als wij". Nog is het Pinksterfeest niet ten einde. De Heere deed dagelijks toe tot de gemeente die zalig werden. Dat gebeurt nog, elke dag, tot de jongste dag toe. Nooit zal het Woord des Heeren ledig tot Hem wederkeren. Wat een voorrecht dan onder dit Woord te zijn opgevoed en dagelijks deze boodschap van Pinksteren te horen. Nog steeds onder die regen van de Heilige Geest te mogen verkeren.

Gemeente, heeft die milde regen uw hart al week gemaakt? Al heeft u dan niet met eigen handen de nagels geslagen, die Zijn handen en voeten doorboorden, het waren wel uw zonden, die Hem wonden. Veel mensen hebben van het ware Christelijke leven een geheel verkeerde opvatting. Ze menen dat het bestaat in het nalaten van zondige dingen en in het doen van goede dingen, die hen dan aangenaam moeten maken voor God. En als ze weer struikelen en hun beloften niet zijn nagekomen, beloven ze weer de Heere om het in het vervolg beter te zullen doen. De woorden van Paulus in 1 Kor. 13 "En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het dat ik mijn lichaam overgaf, opdat het verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven", deze woorden zijn nooit tot hun ziel doorgedrongen en daarom hebben zij ook nooit gedronken uit de Levensbron.

De rijke jongeling had alles gedaan wat in zijn vermogen was en hij wilde nog veel meer dingen doen om behouden te worden. Jezus had het maar voor het zeggen en hij zou het wel volbrengen. Maar tot één ding was hij niet in staat, omdat hij niet lief had, namelijk om alles te verkopen wat hij had en Jezus te volgen. Dit was en is het grote struikelblok voor elke doe-het-zelver. Het kruis opnemen en achter Christus komen. Om dat te doen met je hele hart, dan moet dat kruis je leven geworden zijn, de enige hoop in leven en in sterven. Dan moge een zee van ramp met haar golven slaan, maar dan is de nood toch niet groter dan de Redder is. Hij was nooit wederspanning en Hij week niet achterwaarts. Gemeente, jongens en meisjes, waar is de reis heen? Wie is uw Leidsman? Het leven is zo broos en wankel. Zonder de Heilige Geest zul je zeker verdwalen in je eigen wegen.

Het is weer Pinksterfeest en overal waar het Woord gepredikt wordt, zullen er zondaren tot God bekeerd worden. Nooit zal Zijn Woord ledig tot Hem wederkeren. Is dat Pinkstervuur ook in uw hart gaan branden? De spiegel van het Woord is u weer voorgehouden. Herkende u het beeld? Is het zo ook niet in uw verloren leven? Weer feest gevierd, voor de zoveelste maal, en dan zonder bekeerd te worden? God wijst vandaag met Zijn vinger ook naar u, ook naar jullie, jongens en meisjes, "Gij hebt Jezus genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood". O, elke zonde is een vuistslag in Zijn gelaat en elk uur van ongeloof en verharding is een bespottung voor Hem, Die ook nu nog wenend voor u staat en smeekt: "Och, of gij heden bekende wat tot uw zaligheid dient".

Hij zal niet blijven kloppen. Wie weet hoe spoedig Hij verder gaan zal en de roepstem door u niet meer gehoord zal worden. Dan blijft er niets anders over dan de eeuwige nacht. Daar zal niemand meer op het Pinksterfeest kunnen hopen. Daar zal weinig zijn en knersing der tanden. Nooit zal er meer een boodschap van redding gehoord worden. Geen stem zal u tot bekering roepen, want de tijd der genade is voorbij. Dan zal de wenende Borg niet langer voor de deur van uw hart biddende staan, om u uit te nodigen tot de bruiloft. Maar daar zal Hij andermaal gezien worden als de Leeuw uit Juda's stam. Dan zullen Zijn ogen zijn als een vlam vuurs en Zijn voeten blinkend koper gelijk en Zijn stem als een stem veler wateren. Dan zal uit Zijn mond geen genadeboodschap meer uitgaan, maar een tweesnijdend scherp zwaard. Dan is het Lam een Leeuw geworden en de Redder een Rechter, Die naar waarheid zal oordelen. O, hoe verschrikkelijk om op zo'n grote zaligheid geen acht gegeven te hebben, gemeente! Kom dan, valt heden die God te voet. Nog is het genadetijd. Niemand blijft ongenodigd. Er is niemand onbruikbaar bij God. Er is niemand overbodig. Zelfs uit de mond der zuigelingen wil God Zijn lof voorbereiden.

Al die neergeslagen zielen zijn op de Pinksterdag weer opgericht. Dat is het werk van de Heilige Geest. Hij vernedert en verbreekt. Maar dat alles doet Hij, opdat wij zouden opstaan met nieuwe kracht. Want: "Die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden, zij zullen lopen en niet moede worden, zij zullen wandelen en niet mat worden". En die Geest zal bij u blijven, volk des Heeren, totdat het geloof zal overgegaan zijn in aanschouwen. Hij is de Trooster in de grootste smart. En Hij troost meer dan een moeder troost. Want als Hij troost, dan geeft Hij het verlorene terug en dat kan een moeder meestal niet. De Heilige Geest geeft ons een vreugde en een moed en een vast vertrouwen, dat het scheepje onzer hoop niet zal stranden op de kusten van het Goddelijk ongenoegen. Maar dat, om Christus wil, geen zonde of zwakheid, die nog tegen onze wil in ons is overgebleven, ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere. Zo vertroost elkander met deze woorden.

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.